

18. februar 2014

I medfør af § 37 stk. 1 i forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:

Spørgsmål:

1.
Rejekvoterne er mærkbart reducerede, og som en konsekvens af dette vil rejefabrikkerne ude på kysten få problemer med manglende tilførsel af rejer. Hvad har Naalakkersuisut tænkt sig at gøre ved det?

2.
Hvorfor har Landsstyremedlemmet for Fiskeri, Fangst og Landbrug ikke imødekommet invitationen fra Erhvervsrådet i Aasiaat?

(Medlem af Inatsisartut Ane Hansen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

Både sidste år og for i år er rejekvoten sat mærkbart ned som følge af Naturinstituttets anbefaling. Som en konsekvens af dette er det nu usikkert om rejefabrikkerne på kysten kan køre hele året. Dette gælder også for fabrikken i Aasiaat, som hvis den ikke får tilført flere kvoter vil være nødt til at lukke i august 2015 for resten af året. Fabrikken i Aasiaat er et af byens vigtigste kilder til indtjeningen, og en lukning vil have en katastrofal virkning på byens erhvervsliv, idet flere andre erhverv som skibsværftet, brændselsforsyningen, butikkerne, serviceerhverv for fiskere og arbejdere m.m., er afhængige af den. Og ikke mindst vil fabriksmedarbejderne og deres familier blive ramt på deres indtægtskilde, hvis ikke fabrikken tilføres andre ressourcer.

Hvad har Naalakkersuisut tænkt sig at gøre for at afværge dette? Områderne for hellefiskefiskeri har fået forhøjet deres kvoter som overstiger Naturinstituttets anbefalinger. Ud over det har Naalakkersuisoq for fiskeri imødekommet deres anmodning om et møde, og hver by fik derefter et besøg. Dette er fint, men hvorfor er anmodningen om et møde fra f.eks. fra Sydgrønland og Aasiaat ikke imødekommet på samme måde. Skal det mon forstås på den måde at Landsstyremedlemmet kun sørger for at løse problemet ved sin egen personlige erhvervs interesser og hjemstavn?